

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἐξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἐξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

ΒΟΥΛΗ

Παρασκευὴ — 19 Νοεμβρίου.

Ἡ Κυρία μετὰ τὸν τοκετὸν ἡσυχάζει· παίρνει τὸν ζυμὸν τῆς εἰς νομοσχέδια, προσφερόμενα ἐναλλάξ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη, Καλλιγᾶ, καὶ Λομβάρδου.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιρροή τῶν συγκεντρωτικῶν τάσεων, τὰς ὁποίας ὁ κ. Τρικούπης ὑποδηλοῖ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ περὶ ἐπιβολῆς δημοτικοῦ φόρου ἐν Βόλῳ, ἐπεκτείνεται καὶ μέχρι τοῦ τρόπου τῆς ψηφίσεως τῶν νομοσχεδίων ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς συμπολιτεύσεως. Διότι μόνη ἡ χεὶρ τοῦ Ζέγγελη ὑψουμένη καθ' ἐκάστην ἀνάγνωσιν ἄρθρου ἀντιπροσωπεύει τὸ φρόνημα τῶν λοιπῶν.

Μεθ' ὃ ὁ κ. Πρόεδρος ἐκφωνεῖ: Ἡ βουλή παρεδέχθη.

Στεφανίδης. Κύριοι, ἡ λέξις Βόλος ἔχει ἓνα Δήμαρχον, καὶ πεντήκοντα χωρία κτλ.

Ἐντυπώσεις:

Κοντεύω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ κ. Δεληγιάννης ἐξασκεῖ γοητείαν Μακράκη ἐπὶ τῶν ἐπτά του.

Ὅταν ὁμιλῇ, εἶναι κρεμασμένοι ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὅταν πάλιν τολμήσουν νὰ τοῦ ὁμιλήσουν ἄλλοι, εἶναι ἔτοιμοι νὰ κρεμάσουν τοὺς τολμητάς.

Ὁ Δημητρακάκης εἶναι ἐπὶ τοῦ Βήματος, ἔτοιμος νὰ βουήξῃ· ἐξαφνα βλέπει τὸν Δεληγιάννην χωροῦντα πρὸς τὸ Βῆμα· ὁ θρασὺς βουλευτὴς Λακκαδαίμονος σπεύδει νὰ καταβῇ κατησχυμένος, διότι ὀλίγον ἔλειψε νὰ ὑποκλέψῃ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου του, καὶ φεύγει ὥς νὰ ἀπῆρθετο νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Τὸ μὴ περαιτέρω τῆς πολιτικῆς ἀφοσιώσεως.

Μία φουστινέλα ἐξ Εὐβοίας, δυστυχῆς, δυστυχεστάτη, ἐρωτόληπτος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀπὸ καταβολῆς Βουλῆς, περιπλανᾶται πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐκάστης συνεδριάσεως κατὰ μῆκος τοῦ ὁπισθεν τοῦ προεδρείου διαδρόμου μὲ ὅλην τὴν ἀκηδίαν τῆς ἀπελπισίας. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρούσης συνόδου μέχρι σήμερον, καὶ κατὰ τὰς θορυβωδεστέρας βουλευτικὰς τρικυμίας, καὶ κατὰ τὰς ἐμβριθεστέρας πολιτικὰς συζητήσεις, ὅστις ἐνθυμεῖτο νὰ στρέψῃ ἐκεῖ τὸ βλέμμα του, θὰ διέκρινε τὴν φουστινέλαν, μὲ τὸ ἀπαρηγόρητον σουλάτσο τῆς, ὡς ναυαγὸν ἐξοκείλασαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς μακρὰν τῶν τρελλῶν κυμάτων—τῶν συναδέλφων του.

Τὸ κενὸν θεωρεῖον τῶν Κυριῶν μοῦ ἐνθυμίζει τὴν Κυρίαν Ροζοῦ, πρὸς ἣν ἔχω καθῆκον νὰ ὑποβάλλω παράπονα, ἀλλ' εὐώδη παράπονα, καθ' ὃ ἐξεληθόντα ἀπὸ ρόδινα χεῖλη.

Καὶ λοιπόν: δὲν πρέπει νὰ ᾔται τόσον ζηλότυπος τοῦ παραδείσου τῆς, ἐν ᾧ καθ' ἐκάστην ἐγκαθιδρύεται, ὥστε νὰ διαμφισβητῇ μίαν πρὸς μίαν πρὸς τὰς ἄλλας Κυρίας καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀπόλαυσιν τῶν θελημάτων του.

Ἄν ὁμιλοῦν ἐκεῖ, ἡ βασίλισσα Ροζοῦ ἐπιβάλλει σιωπὴν. Ἄν σιωποῦν, ἡ βασίλισσα Ροζοῦ θέλει καὶ καλὰ νὰ τὴν ἀκούουν. Ἄν ἀνοίξουν κανὲν παράθυρον, ἡ βασίλισσα κρῶνει· ἂν τὸ κλείσουν, τότε καψώνει.

Ἡ βασιλεῖα τῆς Ροζοῦς τὰ ἔδωκε μὲ τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς νεότητος.

Κουτρούλης.

ΕΦΕΤΗΣ ΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Πρωτόκουστος δίκη εἰς τὰ χρονικά τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων διεξήγετο τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου· οὐχὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἕνεκα τῆς θέσεως τοῦ κατηγορουμένου

Πέντε ἐφέται συνήλθον νά δικάσωσιν ἓνα συναδέλφον αὐτῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ λειτουργίᾳ τῆς δικαιοσύνης, καθ' ἣν εἶχε εἰσθῆ ὁ βορβορώδεστος ῥύπος, ὅστις ποτε ἠδύνατο νά κηλιδῶσθαι δικαστικὴν τήθεννον: ἡ κατηγορία τῆς ἀποπειράς δωροδοκίας.

Καθ' ὅσον μανθάνω, πρῶτον ἤδη ἀνώτερος λειτουργὸς τῆς Θεμίδος προσάγεται εἰς τοιαύτην ἀτιμωτικὴν θέσιν, ὡς ἀπεμπωλὼν τὴν δικαιοσύνην. Τοῦτο πρὸς θρίαμβον τῆς ἐν Ἑλλάδι δικαιοσύνης, ἀλλὰ καὶ πρὸς θρίαμβον προσέτι, τίς οἶδε, τίνων ἐπιτηδείων, οἵτινες κατορθοῦσι τὴν πωλημένην αὐτῶν δικαστικὴν συνειδήσιν νά περικαλύπτωσι μὲ τὸν πέπλον τῆς παρθενίας: διότι πρέπει νά εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ἐν τῇ εὐδαίμονι ἡμῶν χώρα, ὅπως τῶν παντοπωλῶν τὰ σταθμά, οὕτω καὶ τῶν θεμιστοπόλων τὰς πλάστιγγας νοθεύει ἡ διαπθορά.

Ὁ ἐφέτης Θεόφιλος Φραγκόπουλος, καταδικασθεὶς πρὸ τίνος καιροῦ ἐρήμην ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα ἄφρων, ἐδικάζετο προχθὲς κατ' ἀντιμωλίαν. Κατηγορεῖτο ὅτι ἐφέτης ὢν ἐν Πάτραις, ἐζήτησε χρήματα, 200 μόνον δραχμὰς, παρὰ τοῦ ἐμπόρου Νικολαΐδου, διὰ νά φέρῃ ψῆφον ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ὁποίᾳ διετέλει εἰσηγητής· καὶ ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα ἐζήτησεν ἐπανειλημμένως διὰ τίνος Μοντάλδου ἐμπόρου ἐν Πάτραις, συγκατηγορουμένου. Ὑπεστήριξε τὴν κατηγορίαν ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Ράδος, προήδρευεν ὁ ἐφέτης κ. Γκιών, καὶ συνηγόρουν οἱ κκ. Τυπάλδος καὶ Κωστής, καὶ τοῦ Μοντάλδου ὁ κ. Στούπης.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ κατηγορία εἶνε σκοτεινὴ· δὲν ὑπάρχουν οὐδὲ ἐνδείξεις ἀρκούσαι, ὅπως αὕτη διαφωτισθῇ· ὑπάρχουσιν εἰκασίαι μόνον· ἀλλ' αἱ εἰκασίαι δὲν δύνανται νά χρησιμεύουν ὡς θεμέλια εἰς μίαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Ὁ Νικολαΐδης ἀναφέρει ὅτι τρεῖς ἦλθε πρὸς αὐτὸν ὁ Μοντάλδος, λέγων ὅτι ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς του ἠδύνατο νά συνηγορήσῃ ἰσχυρὸν πρόσωπον, ἐὰν ἐδίδοε διακοσίας δραχμὰς· ὅτι καὶ τὰς τρεῖς φορὰς ἀποπεμφθεὶς παρ' αὐτοῦ ὁ Μοντάλδος, ἐπανῆλθε καὶ τετάρτην, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἐξεδίδοτο ἡ ἀπόφασις, ἐπαναλαμβάνων τὰς προτάσεις του, καὶ κομίζει σημείωσιν ἐν ἣ ἀνεγράφοντο αἱ διάφοροι στάσεις τῆς δίκης· ἐν τῇ μεταξύ ὁ Νικολαΐδης σπεύδει νά ἀνακοινώσῃ τὸ γεγονός εἰς τὸν δικηγόρον του, ἐκείνου εἰς συναδέλφους τοῦ κατηγορουμένου, ὁπόθεν φθάνει εἰς τὰ ὅσα τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἥτις σπεύδει νά ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις.

Ἄλλ' ἀρκεῖ μόνος ὁ Νικολαΐδης διὰ νά στηριχθῇ κατηγορία; ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ συντόμῳ αὐτοῦ ὁμιλεῖ ἐπ' ἐκείνου μόνον στηρίζεται, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐυπόληπτου αὐτοῦ, ὡς ἐμπόρου, ἀδυνατοῦντος νά ψευσθῇ· δηλ. ἀποδέχεται τὴν ὁμολογίαν του καλῇ τῇ πίστει. Τούναντιόν ἡ ὑπεράσπισις βαρύνει περισσότερον τὰς εἰκασίας τῆς. Διατὶ τὸ εὐυπόληπτον ἐνός ἐμπόρου νά λογαριάζεται περισσότερον ἀπὸ τὸ εὐυπόληπτον ἐνός δικαστοῦ, ὅστις διήνυσε εἰκοσιετὲς ἀδύνατον ὑπηρεσίας, ὡς πρότυπον δικαστικῆς τιμιότητος, κατὰ τὴν ἀναμολογίαν τῶσαν προσαχθέντων μαρτύρων, ἀξιοτιμωτῶν πάντων, καὶ αὐτοῦ τοῦ εἰσαγγελέως τὴν ἐπιμαρτυρίαν; Τίς εἶδε τί συμφέρον εἶχεν ἐκ τῆς τοιαύτης διαδόσεως ὁ Νικολαΐδης, ὁ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ὑπόθεσιν του; Τί ἀποδεικνύει ὅτι ὤντων ἰδιαιτέραι σχέσεις μεταξύ Φραγκοπούλου καὶ Μοντάλδου; οὐδὲν· ἐφοίτα μόνον εἰς τὸ κατὰ στημά του, καθὼς καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς τάξεώς του, διὰ νά

ἀναγινώσκωσιν ἐφημερίδας. Δὲν ἠδύνατο κάλλιστα, καθ' ὃ ἐνδιαφερόμενος, ὁ Νικολαΐδης νά γνωρίζῃ τὰς λεπτομερείας τῆς δίκης, περὶ τῶν ἐποίων λέγει ὅτι τοῦ ἀνέφερον ὁ Μοντάλδος; δὲν ἠδύνατο νά τὰς γνωρίζῃ καὶ κάθε γραφεὺς, ἀφοῦ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ἐπιδιοθῇ ἡ σημείωσις, κατετίθετο ἡ ἀπόφασις; Δὲν εἶνε ἀπίθαναι αὐταὶ αἱ ἐπαναλαμβάνόμεναι ἀπόπειραι ἀπὸ μέρους τῶν μεσιτῶν, μετὰ τὴν ἀλλεπάλληλον ἀπόρριψιν τῶν προτάσεων, καὶ μάλιστα τὴν τετάρτην φορὰν, ὅτε ἦτο πλέον ἐκδεδομένη ἡ ἀπόφασις; Καὶ τοῦ Μοντάλδου ἡ κοινωνικὴ ὑπόληψις δὲν ὑπῆρχεν ἔως τότε καθόλου ἀλώβητος; Καὶ δὲν πρέπει νά ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ προσωπικαὶ δυσαρδεσκίαι τοῦ Φραγκοπούλου μετὰ τῶν συναδέλφων του, σπευσάντων νά διαδώσωσι καὶ νά ἀνακρίνωσι πρῶτοι ἀναρμολογίᾳ, πρὶν ἐπιληφθῇ ἡ ἐξουσία, τὰς σπερμολογίας αὐτάς;

Τοιαῦτα, καὶ ἄλλα ἀνέπτυξεν ἡ ὑπεράσπισις διὰ τε τοῦ σθεναροῦ αὐτῆς παλαιστοῦ κ. Τυπάλδου, καὶ τοῦ ἡδυεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου κ. Κωστή, δι' εὐγλώττου προλόγου ζωγραφίσαντος τὴν θέσιν τοῦ πελάτου αὐτοῦ, ἀπείρως πικροτέραν καὶ τοῦ θανάτου, καθ' ὃ ἀπειλοῦσαν τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ τιμὴν, καὶ ὡραία λαλίσαντος περὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἑλλάδι, καὶ τῶν κινδύνων ὑφ' ὧν πολὺ ἀπειλεῖται. Ὁ κ. Κωστής, ἐν περιπτώσει καταδικαστικῆς ἀποράσεως, ἐπρόκειτο νά ὁμιλήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ νομικοῦ μέρους τῆς δίκης, ὑποστηρίζων ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης δὲν ὑπάρχουσι στοιχεῖα, ἐφ' ὧν νά στηριχθῇ κατηγορία, ἐλλείποντος τοῦ δωροδοκουμένου, τοῦ ἐτέρου παράγοντος, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ ἐγκλημα τῆς δωροδοκίας.

Ἐπειτα ὁμιλεῖ καὶ ὁ κ. Στούπης, ὅχι κακὰ, ἀλλὰ μὲ φράσεις τοιαύτας. «Ἡ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων ἀλήθεια γίνεται ψεῦδος ἐκείθεν τῶν Ἀλπεων». Καὶ γνωρίζετε τί κρῖον κάνει τότε εἰς τὰς Ἀλπεῖς. Ἐπειτα τὰ ἄλογα τῆς γλώσσης του ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχαν ἐλεύθερα, κάπου ἐσκόνταψαν μιὰ φορὰ, καὶ εἶδε καὶ ἔπαθε ὡς νά τὰ καταφέρει νά κινήσουν πάλιν. Ὁ ἀθεώρητος δὲ φοβερά τέρατα τοὺς δικαστάς, διότι ἐτελείωσε φαιδρότατα, — δι' ἡμᾶς ἐννοεῖται — λέγει ὅτι ἐλπίζει εἰς τὰ **πέντε** ὄμματα τῶν δικαστῶν — πέντε ἦσαν οἱ δικασταί, σημειώσατε — ὅτι θὰ διδῶσι τὴν ἀλήθειαν. Φαίνεται, τοὺς ἐβλεπε ὡς Κύνκλωπας.

Ὀλίγας λέξεις καὶ περὶ Φραγκοπούλου:

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης του, ἡ ἐσωτερικὴ ἀγωνία εἶχεν ἀποτυπωθῇ βαθύτατα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του· ἐπὶ τοῦ στόματός του εἶχεν ἀποκρυσταλλωθῇ νοσηρὰ τις ἀμφίβολος ἔκφρασις, ἡ ὁποία παρισταμένη πρῶτον ὡς μειδιάμα, ἀπεκαλύπτετο εἶτα ὡς ἄφρων προοίμιον ὀλοθυμοῦ. Ἦτον ἡ ἀγωνία τοῦ ἐνόχου; ἴσως. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐντυπώσεις μου ἦτο ἡ ἀγωνία ἀνθρώπου πειρωμένου νά ἐκβάλῃ καὶ ρίψῃ ἐν τῇ μέσῳ τῶν δικαστῶν τὴν ἀθωότητά του, ὡς προσπαθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὰ βάθρα τοῦ φάρυγγος νά ἐκβάλῃ ψαροκόκαλον, ὑφ' οὗ καταπνίγεται. Ἀπελογήθη διὰ μακρῶν εἶχε τὴν ἰσχύιν νά σιγυρίσῃ ποῦ καὶ ποῦ τοὺς λόγους του μὲ σχήματα ῥητορικά· ὑπῆρξεν ἀκριβέστατος, ἀναλυτικώτατος. Ἐλεπτολόγησε καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων. Οἱ συνήγοροί του δὲν ἐπραξαν ἄλλο ἢ νά ἐπαναλάβωσι τὰ ἐπιχειρήματά του ὑπὸ τὴν ἡσυχυτέραν ἤλιν, ὡς εἶπεν ὁ Κωστής· διότι ὁ νευρικός κατηγορούμενος ἐνίοτε ὁμιλεῖ, καὶ συχνότερον διεχύνετο εἰς σπασμούς.

πολλάκις ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ λάρυγγος ὡς κτηνώδης βρυχηθμός ἐσχάτης μέθης· ἐκτύπα τὸ πόδι, ἐσπάζε τὸ χεῖρ του ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὰ ὄχι του ἐξήρχοντο ἀπειλητικώτατα· δὲν ἀπελογεῖτο, κατηγορεῖ· θὰ ἐνομιζέτε ὅτι εἴχετε πρὸ ὑμῶν ἓνα τῶν φοβερῶν ἐκείνων Εἰσαγγελέων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Μᾶς ἤρρεσεν ἐκεῖνο ποῦ εἶπε· Δι' ἓνα ἔμπορον εὐκατάστατον, δι' ἓνα πλούσιον, ἀρκεῖ τὸ ἐνεστώδες, διὰ νὰ καλῆται εὐυπόληπτος· παρελθὼν δὲν ἔχει· πῶς ἀπέκτησε τὰ πλούτη, δὲν ἐξετάζεται.

Οἱ δικασταί, οὔτινες εὐγενέστατα καθ' ὅλην τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης προσεφέρθησαν πρὸς τὸν κ. Φραγκόπουλον παρὰ τὴν ἐνοχλοῦσαν ἐνίοτε ὀρμητικότητά του, μολονότι ὤφειλον τοῦτο πρὸς ἀτυχοῦντα συνάδελφον, μετὰ μικρὰν διάσκεψιν ἐκήρυξαν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδεμία κατ' αὐτοῦ ἀπόδειξις ὑπάρχει.

Ὁμολογῶ ὅτι παρέστην εἰς τὴν δίκην οἶονεὶ διατεθειμένος ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴ συμπαθῶ πρὸς τοιοῦτον κατηγορούμενον. Χαίρω ὅτι πρὸ τῶν ἐκτιλυθέντων διελύθη ἡ προκατάληψίς μου, καὶ χαίρω πρὸ πάντων διότι ἡ ἀθώωσίς του ἐξαλείφει ἐν στίγμα ἀπὸ τῆς λευκῆς ἐσθῆτος τῆς Ἑλληνίδος Θεμίδος.

Ὁνουλουλοῦ.

ΟΥΤΕ ΘΕΑΤΡΟΝ;

Ἐάν ἡ σκόνη εἴναι ἀναπόσπαστος τοῦ δημάρχου σας, ἡ ἀστυνομία εἶναι ἀδιαχώριστος τῶν λωποδυτῶν σας, οἱ ὑπουργοί σας εἶναι ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς πλειοδοτοῦντας

αὐτοὺς, καὶ τὸ θέατρον δὲν δύναται νὰ διαχωρισθῇ ἀπὸ σας, κύριοι Ἀθηναῖοι.

Τὸ θέατρον εἶναι ὁ καθρέπτης ἐντὸς τοῦ ὁποίου καταπρίζεται ὁ μικρὸς σας κόσμος· καὶ ὅταν δὲν βλέπω ἐν αὐτῷ τὰ πάθη σας, τὰς ὁρέξεις σας, τὰ αἰσθήματά σας, τὸν πολυδαίδαλον νοῦν σας, τὰς κακοηθείας σας, τὰς ἀρετάς σας, τὸν οἰκογενειακὸν σας βίον, τὰς χρηματικὰς σας ἀπληστίας, τὴν μιμητικὴν σας ἐπιτηδεύοντα, συμπεραίνω ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν δύνανται νὰ βλαστήσωσιν ἀπὸ τὸν παρὰδοξον βίον σας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν σας θεωρῶ ζωόφυτα, συμπεραίνω ὁρρότερον ὅτι ἀποφεύγετε τὸ ἀτόπτραν, συνειδότες τὰς πολλὰς ἀσχημίας σας.

Ἀνέγνωνσα τόσας στίλας περὶ θεάτρων σας, ὅσαι θὰ ἤρουν νὰ ὑποβαστάσωσι πλείονα τοῦ ἐνὸς θεάτρου· τόσας δὲ εἶδον κρίσεις περὶ τοῦ Λεκατσᾶ, ὥστε ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διαμελισθεὶς μεταξὺ τῶν κατηγορῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν του, ἤθελε περισυνάξει ὅλους εἰς τὸ θέατρον, ὡσάκις ἐλάμβανε τὰ δύο αὐτοῦ τεμάχια καὶ τὰ ἀνέβριζεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.—Πλάνη οἰκτρά! ὅλος ὁ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ λόγος ἐγένετο, διὰ νὰ μὴ παρέλθῃ κανὲν ζήτημα χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὸν αὐστηρὸν αὐτοῦ ἐλεγχον, καθὼς οὐδὲν ἀντικείμενον χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὸν ἐλεγχον τοῦ δημοτικοῦ φόρου.

Καὶ ἀληθῶς ποῖον ζήτημα, ὃ χαλκέντεροι Ἀθηναῖοι, σας διέφυγε, χωρὶς νὰ τὸ λεπτολογήσητε μετ' ἴσης τέχνης, μεθ' ὅσης ὁ κορυδαλὸς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐλεπτολόγησε τὴν δεκάραν;

Εἶδον καὶ ἐγὼ τὸν Λεκατσᾶν προχθές, παριστάνοντα τὸν Σεῖλῶ τοῦ Σεκσπήρου, καὶ ἤξεύρετε ποῖαν παράδοξον ἰδέαν συνέλαβεν ἐκ τῆς παραστάσεως ἐκείνης; Νὰ ἀποκόψω ἀπὸ τοῦ σώματός σας, ὡς ὁ Ἰουδαῖος τοκογλύφος μίαν λίτραν κρέατος, διὰ νὰ προσκαλέσω τὴν προσοχήν σας, εἰς

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 375)

Ὁ Μούχρας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἐμελλεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἐνθυμῆται τὸν τόνον, μεθ' οὗ ἀπληγγέλησαν αἱ δύο αὐταὶ ἀπλὰὶ λέξεις· «Ἀναβῆτε κυρία!»

Ἡ γυνὴ ἐπάτησε τὸν μικρὸν τῆς πόδα ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἀνῆλθεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ κατὰστρομα.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα φῶτα καὶ τράπεζα παρέκειτο. Ὁ Μούχρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ὁ Σανούτος κατῆλθε ταχέως εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιθεώρησεν αὐτοὺς κρατῶν φῶς. Ἠχοράσθη τὴν ἀναπνοὴν των, ἔψαυσε τὴν καρδίαν των, ἔσισε τοὺς ὤμους των ἰσχυρῶς. Οἱ ἀθῶοι οὗτοι ἄνθρωποι ἐκοιμῶντο πυκνὸν καὶ βαρύνκιον ὕπνον. Ἡ δραστηριὰ κόνις, ἣν εἶχε δώσει τὴν

προτεραίαν εἰς τὸν Μαῦρον ὁ Σανούτος, εἶχεν ἀποκαρῶσαι αὐτοὺς ἐντελῶς.

Ὁ Σανούτος, καταλιπὼν αὐτοὺς ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πρυμναῖον θάλαμον.

Ὁ Μούχρας καὶ ἡ σύζυγός του εἶχον καθίσει ἐπὶ ἐδωλίων περὶ τὴν τράπεζαν.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σας περιποιηθῶ, ὅσον ὀφείλω καὶ ὅσον ἐπιθυμῶ, ἀρχηγέ μου, εἶπεν ὁ Σανούτος. Ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν με ἐδέχθητε ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀγαθῆς συγκυρίας τῆς κατὰ τῶν πειρατῶν ἐφόδου σας ἐσώθην ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας. Σας εἶπον τότε ὅτι με ἐφιλοξενεῖτε ἐπὶ πλοίου, ὅπερ ἦτο ποτὲ ἰδικόν μου. Καὶ σῆς τώρα δικαιούσθε νὰ μοι εἴπητε, ἀρχηγέ, ὅτι σας φιλοξενῶ ἐπὶ πλοίου, ὅπερ καὶ νῦν εἰσέτι εἶναι ἰδικόν σας.

— Σας εὐγνωμονῶ, ξένη μου, εἶπεν ὁ Μούχρας.

Ὁ Μαῦρος κατέβη καὶ παρέθηκεν ὄψα τινά.

— Φέρε τὸν καλὸν οἶνον, Μιρχάν, εἶπεν ὁ Σανούτος. Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος οὗτος με τιμῶσι διττῶς τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ ὡς εὐεργέται καὶ ὡς φίλοι.

Ὁ Μαῦρος ἀνέβη καὶ κατέβη ἔτι δις ἢ τρίς φέρον ποτὰ καὶ ἐδέσματα.

Ὁ Μούχρας ἔφαγε μετ' ὀρέξεως ἐκ τῶν ὀψων.

Ἡ Αὐγούστα μόλις ἤγγισεν εἰς αὐτά.

— Πίετε ἐκ τοῦ οἶνου τούτου, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Βενετός, κερνῶν οἶνον εἰς τὰ ποτήρια. Τίς εἰξέυρει ἂν θὰ ἐνταμωθῶ-